

Gezelschap: Venster.

Stuk: Dag uit de dood van Verdomde Lowietje.

Zaal: Diligentia.

Datum: 7 december 1985.

Alhoewel het effect voor een gedeelte werd weggegeven door het licht doorschijnende kaasdoek, willen we toch beginnen met een groot compliment voor het decor. Het losstaande blok, de inrichting, de aankleding en de detaillering getuigen van een goed ingericht en een geweldige zelfwerkzaamheid en vaardigheid.

De sfeer in het lichte decor was bijna "blijspel" en dat onderstreepte juist dat belangrijkste onderdeel van dit stuk: het "zwarte" onderwerp in een "geforceerde lichtvoetigheid!"

Laten we beginnen met te zeggen dat dit stuk buitengewoon moeilijk, maar vooral "gevaarlijk" is.

Hoe gemakkelijk kan men niet overslaan naar "spotten" of overdramatiseren. Dit is door Venster nadrukkelijk vermeden. Zelfs iets meer dan de jury lief was.

Waarschijnlijk is er bewust. "wat teruggenomen" in de hardheid van de grappen van Guus. Het iets te voorzichtig, waardoor het schijnende leed (dat door de z.g. grappen extra kunnen worden geaccentueerd) iets werd afgevlakt. Guus had iets verontschuldigers over zich bij het maken van die grappen. Iets van "neem me maar niet kwalijk dat ik zo reageer".

Misschien erg verstandig t.o.v. de zaalreactie. Een dergelijk stuk voluit voor amateurtoneelpubliek is erg onverwacht.

Nu al was de reactie in de zaal wat geshockeerd. De meningen over de opvattingen liepen bij de juryleden dan ook, meer dan ooit tevoren, sterk uiteen over het punt "opvatting".

De spelopbouw was een onderwerp waarover de meningen uiteen liepen. (Dit alles tegen de achtergrond van een moeilijke en zeer putentieuze opdracht, die Venster zichzelf heeft opgelegd)

De opbouw n.l. naar het uiteindelijke versterk van Guus.

Dat hij er niet meer tegenop kon en zelf probeerde het probleem op te lossen door Wiesje uit haar lijden te helpen was duidelijk en goed weer gegeven. Dat dit ook veel te maken had met het feit dat hij van Riekje te weinig aandacht kreeg kwam ook goed over.

Na zijn wanhoopsdaad verandert Riekje echter haar opstelling t.o.v. Guus. Ze heeft zich duidelijk voorgenomen zich anders op te stellen. Het is echter te laat en Guus verterkt toch.

Dat (motorische) moment was niet voldoende aangezet. Zijn wanhoop is in dit stuk bij wijze van spreken nooit groter dan op het moment, dat hij tóch weggaat.

Overdreven gezegd was zijn "weggaan" nu wat in de blijspelsfeer, terwijl het, het meest tragische moment van de voorstelling had moeten zijn.

Deze "kritiek" komt voor uit de grote putentie die Venster met deze voorstelling demonstreerde. Een dermate grote moeilijkheidsfactor levert veel mogelijkheden voor een jury om er heel diep in te duiken. De zeer grote prestatie van Venster vraagt om een buitengewoon serieuze beoordeling, maar een zeer grote prestatie blijft deze voorstelling zondermeer.

De regie - beoordelingen zijn goed tot zeer goeg m.b.t. de enscenering, het samenspel, tempo en stukkueze.

De technische aanpak was uitstekend. De gebruikte muziek b.v. was perfect afgesremd op de sfeer en goed gebruikt.